

Kpoverello

2012. 07. 02. IV. évfolyam 2. szám

<http://vamosistan.hu/grafikak>

Jelenések

Kedves Testvérek!

A jelenésekről mindenki beszél, hall, de sokszor fogalmunk sincs, hogy hova tegyük őket. Környezetemben a legtöbb ember nagyon szkeptikus ilyen furcsa jelenséggel szemben. Sok embertől hallom, hogy kicsit lelkiismeret-furdalása van azért, mert ő nem hisz bennük. De olyan ismerősöm is akad, akinek valóságos feltöltődés egy jelenés helyszínére elzarándokolni. Azt is el tudom képzelni, hogy valaki tulajdonképpen vágyódik rá, hogy ilyesmit megtapasztaljon, vagy komolyan el is hiszi, hogy történtek, történnek természetfeletti dolgok, de belehalna, ha ezt mások előtt fel kellene vállalnia. Vannak hozzáállások és hozzáállások, jelenések és jelenések. Mindenesre ez a téma senkit sem hagy hidegen, úgyhogy most írni fogunk róla.

Szeretettel,

a szerk.

A jelenések

Jelenésnek (görögül *phaineia*, latinul *apparitio*) a természete szerint érzékelhetetlen valóság láthatóvá válását nevezzük. Azaz valami olyasmi válik láthatóvá, ami különben sem látható, mivel szellemi, vagy csak pillanatnyilag nincs fizikailag jelen az adott helyen (mert valahol máshol, távol van). Ily módon megjelenhet maga Isten (ezt nevezzük *teofániának*), angyalok (pl. Ráfael Tóbiásnak; Gábrriel Zakariásnak vagy az angyali üdvözléskor Máriának; vagy később a fehér ruhás alakok Jézus üres sírjánál az asszonyoknak meg a mennybemenetelkor az apostoloknak), megholtak lelkei (pl. a színeváltozáskor Mózes és Illés), tárgyak (pl. Dániel könyvében a „Mené tekél parszin”-t fölíró kéz), de gonosz szellemek is (pl. Jézus megkísértésekor).

Az efféle jelenésekre pontos magyarázat nincsen, de a teológusok szerint azzal indokolhatóak, hogy a magasabbrendű szellem (még a teremtett is) bizonyos határig hatalmában tartja az anyagot, ez azonban csak átmeneti és jóval lazább kapcsolat a szellem és az anyag között, mint például a test és lélek egysége. Az Isten jelenése mögött az isteni akarat áll; a jó szellemek megjelenését Isten akarja és megengedi; a gonosz szellemek megjelenését viszont Isten csak megengedi.

Néha összekeverik a látomásokkal (a Jelenések könyve például valójában nem jelenéseket, hanem látomásokat és kinyilatkoztatásokat tartalmaz). A jelenés viszont a látomással (és az álommal) szemben

reális valóság, ami abból is felismerhető, hogy állatok is láthatják (pl. Bálám szamara).

A jelenéseknek fontos szerepük van a Szentírásban, különösen Jézus Krisztus megjelenéseinek feltámadása után, mert ezek tették a választott tanúkat (pl. az apostolokat vagy az emmauszi tanítványokat) képessé arra, hogy hitelesen bizonyítsák az evangélium igazságát.

De jelenések nemcsak az ószövetségben és Jézus idejében voltak, hanem azóta is, mind a mai napig. Az Egyház nem követeli ugyan meg minden jelenés hittelt való elfogadását (az egyes jelenéseket alaposan ki is vizsgálják, mielőtt az Egyház hivatalosan elfogadná őket), de a jelenés elvi lehetőségét nem szabad tagadni, tehát hinnünk kell abban, hogy ilyesmi előfordulhat, Isten képes ilyesmikre. Az újkori jelenések között különös jelentősége van a Mária-jelenéseknek, melyek közül legismertebb a fatimai és lourdes-i, újabban pedig a medjugorjei jelenések váltak.

Forrás: *Magyar Katolikus Lexikon*.

Kántor Emese

Kármeliták napjainkban

A közösség Erdélyben és lelkiségük

A Sarutlan Kármelita Rend 2015-ben ünnepli Jézusról nevezett (Avilai) Szent Terézia születésének 500. évfordulóját (1515. március 28.). Erre a nagy eseményre az ő fiai és leányai öt éves lelki megújulási programmal készülnek. A rendi generális által meghirdetett nagy lelkigyakorlat keretében évente újraolvassuk, és igyekszünk egyre jobban elmélyíteni rendi karizmánk ismeretét és szeretetét Szent Terézia anyánk egy-egy művének olvasása kapcsán. 2009 októberében az *Önéletrajzot*, 2010 októberében a *Tökéletesség útját*, 2011 októberében pedig az *Alapítások könyvét* kezdtük el olvasni. Ebben az évben tehát, vagyis 2011 októberé és 2012 októberé között az *Alapítások könyvének* gondolatai lakják be a szívünket. Örömmel osztunk meg most néhány gondolatot a Kpoverello olvasóival alapításban lévő közösségünkről.

A Maroszentgyörgy határában álló kolostorunkat a gyulafehérvári egyházmegye építtette számunkra, és Jakubinyi György érsek atya szentelte fel 2006. október 1-jén Kis Szent Teréz oltalmába ajánlva. Érsek atya sürgető kérésére válaszolva vágtunk bele az alapításnak ebbe a nagy kalandjába. Az első nővérek 2006 szeptemberében érkeztek a helyszínre.

Azóta igyekeztünk megszépíteni környezetünket, kialakítani közösségi életünket. Megérkezésünket követően hamarosan belekezdünk a könyvkötő szakma elsajátításába, hogy a gyertyadiszitással együtt két műhely bevétele segíthesse közösségi életünk anyagi szükségleteit. A Kármel szemlélődő, imádkozó rend. Ezt tükrözi napirendünk ritmusa is, amelyben legfontosabb helye a személyes és közös imának van, amit a csendben végzett kétkezi munka és a közösségi élet eseményei – közös étkezések, rekreációk, káptalanok – tagolnak.

Hosszú időre volt szükség ahhoz, hogy a Kármel megtelepedhessen Erdélyben, Romániában. Elsőként a Világban Élő Kármel indult csirázásnak Nagyszebenben, aztán Gödemesterházán épült görög katolikus rítusú remeteség, majd az olasz kármeliták jöttek alapítani Havasalföldön és Moldvában. Mi, erdélyi lányok 1992-ben indultunk el az akkor újrainduló Pécsi Kármel felé, hogy aztán 2006-ban a jó Isten lassan visszahozzon bennünket szülőföldünkre. Különös dolog, hogy bár soha nem láttunk élő kármelitát, mégis a Kármel vonzott bennünket. Az imádságos, szemlélődő élet és a Kármel nagy szentjeinek írásai ragadtak magukkal minket. Úgy éreztük, hogy azok a legfontosabb dolgokról szólnak: Istenről, az emberről és kettejük kapcsolatáról, amelyet Szent Terézia anyánk a barátság képével ragadott meg.

Szent Terézia anyánkat irtunk, de ez nem jelenti azt, hogy ő lenne a Kármel alapítója. A többi renchez képest a Kármel sajátos jellemzője, hogy senkit nem jelöl meg alapítójaként, mert mindaz, amit képvisel, nem egyetlen ember, hanem sokak vágyának, istenkeresésének gyümölcse. Maga a Rend azokat a Kármelhegyi Boldogságos Szűz Mária Testvérei néven, a Szentföldön, a Kármel hegyén élő nyugati származású remeteket jelentette, akiknek kikristályosodott életeszményét 1209 körül foglalta regulába Szent Albert jeruzsálemi pátriárka. Az ő életeszményük szívében az Úr törvényéről való állandó elmélkedés állt, és eszményképek Illés próféta és a Boldogságos Szűzanya voltak. A Szűzanya, mint Isten Igéjét befogadó és szívében hordozó, Istenben élő szűz, Illés, mint Istennek az ő ügyeiért állandóan buzgólkodó bensőséges barátja. A közösségben élő remeteket a szaracénnyomás kényszerítette arra, hogy Európába meneküljenek, ahol nehezen fogadták be őket. A Szent Szűz sietett segítségükre a skapuláré ajándékozásával, amelyet hathatós pártfogása jeléül adott Stock Szent Simon generálisnak. A Rend női ágát Boldog Soreth János generális hozta létre 1452-ben.

Avilai Szent Teréz 1535-ben lépett be szülővárosában a mintegy 150 nővért számláló Megtestesülésről nevezett kolostorba, ahonnan 27 év után távozott megalapítani a Szent Józsefről nevezett első kolostorát, hogy ezzel válaszoljon Isten akaratára és korának kihívásaira. A Kármel tulajdonképpen mindig is ezt tette. Eszményképe, Illés az igaz Istenhez akarta visszavezetni a kétfelé sántikáló népet (vö. 1 Kir 18, 20). A keresztes vitézként a Szentföldre érkező katonák közül többen úgy döntöttek, hogy remeteként a Kármel hegyén sokkal többet tehetnek a Szentföld és a kereszténység ügyéért, mint karddal a kezükben. Szent Terézia úgy gondolta, hogy nőként a 16. században a vallásháborúk, majd az újvilág felfedezése és gyarmatosítása közepette úgy tud a legtöbbet tenni az Úr ügyéért, ha komolyan véve elköteleződését, buzgó közbenjáró életet folytat. „A világ lángban áll – írta –, nem tárgyalhatunk csupán apró-cseprő dolgokról az Úrral.” A személyes megtérés és a belső ima kalandjába belevágva a lelki dolgok egyetemes egyháztanítójává lett. Ugyanígy az ő nyomában Keresztes Szent János is. Végül Kis Szent Teréz ragyogtatta fel hatásosan az irgalmas Isten arcát a janzenizmustól szorongatott 19. század végén és az elvallástalanodó modern kor küszöbén. A Keresztről nevezett Szent Terézia Benedikta nővérünk (Edith Stein), amikor már nem tudott többet tenni, életét adta népéért a II. világháború alatt. Ugyanígy a francia Jacques és a lengyel Mazurek atya, és még sok más, kevésbé ismert rendtársunk.

Mi is azért vagyunk itt Marosszentgyörgyön, hogy ezt a vajúdó világot hordozzuk testünkben, lelki küzdelmeinkben, a szívünkben és közbenjáró imáinkban. Hogy megküzdjünk saját önzésünkkel és befogadjuk a szívünkbe, az életünkbe Isten életadó barátságát, hogy saját életünk révén tegyünk tanúságot az ő életadó akaratáról, hogy közbenjáró imáink révén sokakat vigyünk el hozzá, az igazi élet forrásához.

A Kármel válasza korunk kihívásaira

Szólhat a Kármel csöndje napjaink talajvesztett emberéhez?

Illés prófétától kezdve napjainkig úgy tekint az Egyház a kármelitákra, mint az ima embereire, a jó Isten bizalmas barátaira. Krisztus a kármelitát a szemlélődő szeretetre, a rejtett életáldozatra és a lelkek üdvének szolgálatára hívja. Amikor a krisztusi szeretetet próbáljuk megélni, nem lehetünk közömbösek korunk kihívásaival szemben. Rendi szentjeink, bár az Isten misztériumait szemlélték, ugyanakkor a mindennapok kemény

realitásában éltek. Szent Terézia anyánk felelősségtudatra nevelte nővéreit, amint azt műveiben oly világosan kifejti. Napjaink egyik legfőbb problémája, hogy az önzés és a gög uralkodik sokak életében, és a bűn nem számít bűnnek. Ezek következményeitől szenved az egyén és a társadalom: fölborult az értékrend. Nemcsak a hitet és erkölcsöt, de az emberi méltóságot is porba alázzák. Fellépett a létbizonytalanság, az elszigetelődés és a félelem. Ma a Kármel Illés próféta lelkületével és Avilai Szent Terézia bölcsességével keresi a választ: egyedüli út az lehet, ha visszatérünk a jó Istenhez, a Lét és a Szeretet Ősforrásához és Teljességéhez (vö. 1Kir 18, 21). A Kármel karizmája biztosítja szerzetesei számára a visszautat az alázat és a helyes önismeret talajára, hiszen nélküle imaéletünk, emberségünk ingoványra épül. Az Igazságra viszont lehet építeni. Ehhez szükséges belátnunk, ki az Isten, és ki az ember. Az imádságban is alapvető az önismeret. Ez a Belső Várkastély első lakása. Szent Terézia tanítja: „*ha valaki ima közben nem figyel arra, hogy kivel beszél, s hogy mit kér tőle, ha nem gondolja meg, hogy kicsoda az, akihez kérését intézi, s hogy kicsoda ő maga: az ilyesmit nem nevezem imádságnak, bármennyire mozgassa is az ajkait az illető*” (BV. I. lakás I. feje.) Keresztes Szent János ezt mondja: „*Isten tökéletes szeretete nem képzelhető el Isten és önmagunk ismerete nélkül*” (Lobogó Istenszeretet 154.). A jó Isten az ő Törvényét ajándékol adta az ember számára, hogy védje életét, és segítse boldogulását. Aki a Törvény ellen lázad, nem ismeri az Istent, és önzésének foglya. Éppen ezért a kármelita szabadon és tudatosan engedelmeskedik Istennek, mert bízik Benne, és tudja, hogy Isten jobban szeret, mint bárki más. „*Az engedelmség pedig erőt ad.*” (Alapítások Könyve, Előszó) A Kármelnek apostoli küldetése van, amelyet főként rejtett áldozathozatallal, imádságos szeretettel él meg Isten állandó jelenlétében. A kármelita felelős Egyházáért, az emberi értékekért. Tanúja a csend és az Isten jelenlétében megélt magány termékenységének és a közösségben kibontakozó szeretetnek. Küldetése az odaadó szeretetben éri el tetőpontját, amint Kis Szent Teréz megfogalmazta: „*Anyámnak, az Egyháznak szívében én leszek a szeretet!*” A bensőnkben rejlő szeretet önmagában láthatatlan, de megtapasztalható. A tettek értékét is a szeretet nagyságával méri az Úr. Szeretet nélkül nincs se élet, se jövő.

Korunk egy másik problémája a kapcsolatok krízise. Amikor az ember megkérdőjelez minden értéket, könnyen elbizonytalanodik. Ez a kapcsolatokra is mély hatást gyakorol. Keresi a kiutat, de legtöbbször olcsó megoldásokhoz folyamodik: a bódító-eszközökhöz, a New Age és a

szekták csalóka ígéreteihez, vagy legrosszabb esetben a küzdelem végső feladásához. Az összetört barátságok, széthullott családok, összeomlott társadalom... hova vezet? A Kármel mély baráti kapcsolatra hív meg Istennel. Itt átélheti az egyén, hogy Isten feltétel nélkül szereti, igazán önmaga lehet, és nem kell Isten részéről hűtlenséget feltételeznie. Az Ő szeretetét befogadva és arra szabadon válaszolva elérheti önazonosságát, és áldássá válhat társai számára. Ezt az Úrral megélt barátságot naponta ápoljuk a belső imában. Gyümölcseivel pedig a hétköznapiakban, a testvéri szeretet önátadásában szolgálhatunk. Mi a belső ima? Szent Terézia így foglalja össze: *„a belső ima nem egyéb, mint benső barátság Istennel, amennyiben gyakran maradunk négy szemközt Ővele, tudván azt, hogy szeret bennünket.”* (Önéletrajz 8. feje.) Ez nem jár olyan spirituális veszélyekkel, mint pl. a New Age praktikái, sőt megtapasztaljuk, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk, és értékes az életünk. Így minden nehézség mellett ajándékként tudjuk elfogadni embertársunkat is. Az ima megnyitja a szeretetre, és beteg kapcsolataink gyógyulnak.

A harmadik kihívás a sok zaj, a szavak üressége. Manapság sok a szócséplés, de kevés a tartalom. A szavak hitelüket veszítették. Nem számít a becsületszó, a jó tanács, az igazmondás. Ahol nincs értéke a csendnek, ott a szót sem értékelik. A csendben találkozunk a valósággal és önmagunkkal. Küzdelemmel jár, de a gondolatok letisztulnak, és csak az időtállóak maradnak meg. A legértékesebb szót pedig Isten mondja ki: *„Egy szót mondott az Atya, s ez az Ő Fia volt. Ezt mondja mindig az örök csendben, s a léleknek ezt csendben kell meghallania”* – mondja Keresztes Szent János (Lobogó I. 307.).

Végül, de nem utolsósorban korunk hódítói a modern bálványok: a materializmus minden megnyilvánulása. A ma embere a szabadosságban éli meg a legnagyobb rabságot. Ez nem szabadság, hanem rabszolgaság. Isten mindenkit a szeretet szabadságára hív. Ez igazi alázat és belátás nélkül nem működik. Sok önmegtágadásba kerül, amíg megtanulunk uralkodni az anyagvilágon, hogy ne az uralkodjék rajtunk. A kármelita használja e világ javait, de eszközként és nem célként, hiszen egyedüli vágya és célja a jó Isten. Tekintetét Krisztusra emeli, megteszi kötelességét és bíz a gondviselő Istenben, ahogy Szent Terézia fogalmazza: *„Csak arra kérlek, hogy nézzetek Rá!”* (Tökéletesség Útja 2. feje.)

Tanúságtétel

Bizonyosan ismerős az a közmondás, hogy lakva ismeri meg egyik ember a másikat. Ehhez azt is hozzáfűzném: „de saját magát is”.

Világban élő kármelitaként nem volt előttem ismeretlen a Kármel fogalma és lelkesége, mégis a kolostorban élve tárult ki mélyebb valósága.

A magyarszéki Kármelban töltött első pár hónap után megfogalmazódott bennem az a vélemény, hogy akik a világban élnek, és különböző fura dolgokat állítanak a szerzetességről, mennyire nincsenek tisztában a valósággal. Én is – noha egyházi alkalmazott voltam, és otthonos voltam a lelkeségi csoportokban – mégsem állíthatom, hogy világosan ismertem a szerzetességet. Miként a házasságot sem szakkönyvekből ismeri meg az ember, hanem csak úgy szerez tapasztalatot, ha benne él, ugyanúgy van a szerzetességgel is. Jobban megismerhetjük lelkeségét, önmagunkat és Társunkat, ha benne élünk.

Az első tapasztalataim – minden megpróbáltatás ellenére – a vártnál jobbak voltak. Mielőtt búcsút vettem a világtól, ismerőseim próbáltak „felvilágosítani”, hogy „ne menjek börtönbe, mert durván fognak velem bánni, mert milyen álszentek az apácák”, aztán sajnálkoztak, hogy „nem lesz családom, nem tudom, mit veszítek...” stb. Aztán, mint más fiatal, én is szerettem internetezni, ahol gyakran találkoztam Egyház-ellenes, antiklerikális, kulturális-lecsóval. Egy szóval egy Krisztus által megszólított fiatal ilyen „hivatás-erősítéssel” találkozik (tisztelet a kivételnek, amelyeket nagyítóval kell keresni). Ide valóban erős akarat és eltökélt elszántság kell, hogy Szent Terézia anyánk szavaival éljek. Természetesen be kell számítani az amúgy is nehéz belső küzdelmet, amely rendes körülmények között kíséri a világtól való teljes elszakadást.

Én is hasonló lelki fáradtsággal, de mély békével és örömmel érkeztem magyarszéki anyakolostorunkba. Az első dolog, ami fogadott: a nővérekből áradó tiszta, befogadó és elfogadó testvéri szeretet. Ez bizony a világias mentalitás által keltett rémhírekhez viszonyítva kellemes csalódás volt.

Az első hetekben nehéz volt megszokni a sok szabályt, a katonás napirendet, a korai kelést, a csendet és a böjtös étrendet. Mégis teljesen

otthon éreztem magam, mintha évek óta ismerném a nővéreket, pedig legtöbbjüket akkor láttam először. A legnehezebb a saját gyengeségeimmel, árnyoldalaimmal való találkozás volt. Nővéreim nem veszekedtek velem, nem ráztak le, nem sértegettek... Egyszerűen és szeretetteljesen szóltak, ha szükség volt rá, de leginkább jó példájukkal segítettek. Novícia-mesternőm bölcs, segítőkész, és szereti az újoncokat. Mindig segítségemre volt. A tapasztalt lelki mesterek állítják, hogy a kezdeti nehézségek mellett több kegyelmet is kap a szerzetespalánta. Kezdem úgy látni, hogy tényleg így van. Sok mindent nem értettem, hogy mit miért kell cselekedni, miért éppen úgy, de bíztam nővéreim vezetésében, bensőmből hittem abban, hogy nővéreim csak a jót akarják. Jézusért bármit! Az önmegtagadások úgy hatottak gögősségemre, mint egy komoly kezelés a betegségre. Beláttam, hogy mekkora csapda korunk fiatalsága számára, hogy nem segítik őket önfegyelemre, józan és egészséges életmódra mind lelki, mind szellemi, mind fizikai értelemben. Hálát adtam, hogy a Kármel őrzi az önmegtagadás kincsét, amely a lelki szabadságra és az Úrnak való teljes önátadásra segít.

Idővel azt is megtapasztaltam, hogy mindannyian törekeny emberek vagyunk. Illúzióimat hamar lerombolta a valóság tapasztalata, de csak ezen az úton lehet járni. Megtanultam, hogy míg e földön élünk, nem élhetünk csalóka álmodozásban, se a platóni ideák világában, de még a számítógépes virtuális valóságban sem. Ezekben a dolgokban nem lehet Istennel találkozni, csak a valóság és igazság talaján. Bennem a szeretet és a hála született meg, hogy bukdácsoló emberként is a jóra törekszünk, a mennyország fele tartunk.

Kemény volt megérkezni az igazság talajára, ahova mindig vissza kell térni. A Kármel megtanított arra, hogy ne féljek szembenézni önmagammal, hanem a Szentlélek segítségével tegyem meg, hiszen a helyes önismeret nélkül az imádságunk minden lesz, csak az nem, ami kellene. Sokszor erősített az a mondat, amelyet belépésem napján egy derűs novíciától hallottam: „Szent Terézia leánya sosem adja fel!” Ez a mondat mai napig elkísért, és már sok „lelki úthenger” alól húzott ki.

Kezdő novícia vagyok, nem vagyok tapasztalt, de ahogy eddig felismertem, a Kármelban mi vagyunk magunk számára a legnehezebb

dolog. Egy sivatagi atya így biztat: „aki saját mélységeibe le mer tekinteni, nagyobb, mint az, aki halottakat támaszt fel.”

Naponta megtapasztalom, mennyire szükségem van a Megváltó Úr Jézusra, hiszen senki nem tudja megváltani önmagát, boldogítani sem. Sőt más teremtmény sem képes erre, egyedül az Istenember. Éppen ezért ezt az utat is Ővele lehet és kell is végigjárni. Igen, Jézus az Út, ő az Igazság és ő az Élet, a végső Cél. Jöhet bármi, amíg Krisztus Urunk kezét fogjuk, minden rendben van. Jó utat!

Az Istenszülő Oltalmáról nevezett Jozefa-Terézia OCD nővér

Babanapló 5.

Jelentések arról, hogyan fejlődik együtt egy 2 éves 10 hónapos kisfiú és egy lassan egyéves kislány; hogyan nevelteti magát a nagy, és tanulja a világot a kicsi.

Lassan fél éve írtam az első babanaplót, Gyopárka akkor alig múlt fél éves, most meg már csak pár nap választ el az első születésnapjától. Ha az ünnepek határoznák meg, hogy kinek mikor van a születésnapja, akkor már van is egy éves, mivel tavaly éppen pünkösd péntekén született. Emlékszem, mindenki úgy gratulált, hogy a Szentlélek elhozta nektek ezt a kisbabát. Azt nem tudom, hogy valóban a Szentlélek hozta-e el Gyopárt vagy sem, de az bizonyos, hogy vigasztalóként, erősítőként ott van minden imádságos lelkülettel szülő édesanya mellett. Hiszem, hogy az Istenre való hagyatkozás, a pozitív hozzáállás és az imádság is segített abban, hogy az egy évvel ezelőtti eseményt életem egyik legszebb pillanatának éljem meg. Szinte hihetetlen számomra, hogy pár napon belül már nem kisbabás szülők leszünk, hanem két kisgyerek szülei. Kristóf harmadik születésnapjától is már csak alig két hónap választ el, és ez tudatosítja bennünk, hogy lassan el kell indulnia egy rólunk való leválási folyamatnak, ami az ovikezdéssel még szembetűnőbb lesz.

Sokszor hallottam, hogy a gyereknevelésben a türelem, a lazaság a legfőbb erény. Kristóf ezt lépten-nyomon igazolja, az elmúlt két hónap a legjobb igazolás erre. Két témakörben is jelentőset fejlődött az elmúlt időszakban.

Az egyik ilyen a szobatisztaság. Még csak 8 hónapos volt, amikor vettünk neki egy bilit, mert az egész rokonság azt szajkózta, minket már 6 hónaposan bilire ültettek, és egyéves korunkra teljesen szobatiszták voltunk. Hittük is, meg nem is a dolgot, mert a jelenleg elfogadott szakirodalom azt vallja, hogy 18-24 hónapos kor előtt (fiúknál ez lehet 28 hónap is) maximum csak idomítani lehet egy gyereket, de ténylegesen tudatosítani benne a lényegét nem. Mi azért elkezdünk próbálkozni, aminek az lett az eredménye, hogy másfél éves korára, ha csak bilit látott is, visítani kezdett. Azt mondtuk, szüneteltetjük a témát egy időre. Mikor két éves lett, gondoltuk, újra belevágunk, mert már mindenki nagyon mondogatta, hogy ideje lenne leszoktatni. Újabb bilit is kapott, és egy teljes hónapon át próbálkoztunk, de semmi eredmény. Aztán elérkezett az a bűvös 28 hónap, és kezdte jelezni, hogy kényelmetlen neki a pelus, de még mindig nem állt készen, hogy elhagyja. Aztán április közepén egy vasárnap megbeszéltük vele, hogy ő már olyan nagy fiú, másnaptól nem kap pelust. Első nap hét rend ruhát cseréltünk, második nap ötöt, harmadik nap semmit, és azóta a kisebb baleseteket leszámítva nincs gond. Úgy érzem, érdemes volt várni, nem túl nagy dolgot csinálni az egészségből, hanem az élet egyik legtermészetesebb folyamatakét kezelni, bár néha lázadoztam az ellen, hogy két gyerekre mossam a pelenkát.

A másik ilyen terület az önállóság, azt figyeltük meg, hogy annak ellenére, hogy elég nehezen oldódik fel, és nélkülünk nem nagyon akar semmit csinálni, az elmúlt hónapokban sokat fejlődött ezen a téren is, jobban eljátszik a gyerekekkel, próbál velük kapcsolatba kerülni. Könnyebben elmarad más felnőttekkel, és már nem mondja, hogy én soha nem akarok óvodába menni. Barátkozik a gondolattal, hogy ő már olyan nagy fiú, hogy ősztől oviba fog járni.

Minden érdeklő, mindenre rákérdez, mindenről tudni akar, olyan „antennái” vannak, amik mindent meghallanak, hihetetlenül érzékeny arra, amit vele kapcsolatban beszélünk, minden egyes mondatot aprólékosan beépít a magáról alkotott képébe. A napokban arról beszélgettünk, hogy mennyire érzékeny és figyelmes. Nem telt bele pár perc, és már mondogatta is magának: „nagyon érzékeny vagyok”. Az ilyen helyzetek döbentenek rá arra, hogy mekkora egy szülő felelőssége.

Gyopárka is nagyon nagy lépéseket tett meg a fejlődés útján, kibújt még két foga, de mivel még húszig sok van, és azok lassan, egymás után bújnak, így elég sokat nyűgöl miattuk, sokszor felkel éjszaka, nappal meg állandóan ölben lenne. Persze ez normális ebben a korszakban, és nem csak a fogzásnak tudható be.

Kézenfogva vezetve már egész ügyesen jár. Most két napja pedig hihetetlenül meglepett minket. Délután együtt lazított a család, én éppen telefonáltam, amikor egyszer csak mindent elengedett, és tett önállóan öt lépést, azóta folyamatosan gyakorol. Hihetetlenül aktív, ahogy kinyílik a szeme, áll is fel, és már indulna valamerre, állandó figyelmet igényel, ami néha kicsit kiborít mindenkit. Olyan huncut, nagyon sok mindenről tudja, hogy nem szabadna megtennie, de szemrebbenés nélkül csinálja. Nagyon szeret földet, követ, koszt enni, úgyhogy fokozottabban kell takarítani. És vigyázni, hogy nyitjuk ki a bejárati ajtót, mert ahogy az megnyílik, már meg is szökött a kislány.

Egyre biztosabbak vagyunk benne, hogy egy gyereknek legnagyobb ajándék a testvér, még ha néha féltékenyek is egymásra, vagy tönkre is teszik egymás játékát. Mindketten unatkoznak, ha a másik alszik, vagy nincs ott, sokat mosolyognak, kacagnak egymásnak.

K. N.

Emese Párizsban*

*A cikk szerzője a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem mesteris diákjaként 2011 elején három hónapot töltött cserediákként Párizsban. Az ő élményeiből nyújtunk ízelítőt.

2011. február 19. (folytatás)

Múlt vasárnap voltam a misszióban a misén, s bizony őszintén magamba nézve azt kell megállapítanom, hogy bizony a francia miséken jobban odafigyelek, magyarul minden annyira természetes, hogy szinte gépiesen megy, nem figyelek annyira, hogy most épp hol is tartunk. S bizony az énekek is sokszor szebbek a francia miséken, orgona nélkül is nagyon szépen tudnak énekelni, nagyon gyakran egy-egy jó hangú lány vagy asszony vezeti az éneklést (gyakran mikrofon mellől, s közben vezényelik is a ritmust a kezükkel), míg mi orgona mellett is csak nyűgtuk a hozsannás énekeket. Olvasni is szebben, tisztábban olvasnak a franciák. Mise után még lehetett egy kicsit maradni, az alagsorban ugyanis van lehetőség ebédelni. Valami nagyon

finom pörkölt volt, már nagyon kívántam valami általam főzöttől különböző jó ételt, de hát sajnos 9 euróba került, úgyhogy nem volt nagyon nehéz az ínycsiklandó illat ellenére sem lemondani róla. Inkább hazajöttem saját ebédemhez (persze a rizs és fasírt is finom volt ;)), amit megint a családdal együtt költöttem el. Itt volt a néni két leánya is, így velük is megismerkedhettem. Nagyon kedvesek. S a néni egész ügyesen magyarázta el nekik, hogy én romániai magyar vagyok (azt hiszem, végül a bretonokhoz vagy okcitánokhoz hasonlítva értette meg a leánya ☺).

Aztán másnap, hétfőn, (mivel reggeli óráim után úgyis a városban szántam maradni délutánig, hogy Skype-olhassak,) elmentem egy magyarországi lánnyal, Marcsival ebédelni a Sorbonne diákmenzájára. 3 euróért egész jót lehet enni, én spagettit vettem valami bundás hússal meg gombás szósszal, meg egy csomó salátát, de aztán még visszamentem a pulthoz tésztáért is (az plusz 1,1 euró volt), de az is nagyon jól esett. El is határoztam, hogy hetente egyszer elmegyek vele valami finomat enni (fáradság nélkül). Aztán sétáltam a környéken, az ottani utcákon, megnéztem a középkori múzeumot, ami egy régi templomban van, a Sorbonne-t meg a Pantheont. Ez utóbbi kicsit ijesztő hely, egy templom van átalakítva a nemzet hőseinek, nagy embereinek emlékhelyévé, tele van feliratokkal és azok névsorával, akikre a nemzet emlékezik, allegorikus szobrokkal, a kriptában meg meg lehet nézni a nagy emberek sírjait, kő- vagy márványkoporsóban, a fontosabbaknak egy-egy nagy táblán olvashatóak is az érdemei, esetleg ott a fényképe is. Szinte mindenkinek van babérkoszorú-szobor a szarkofágján (egyeseknek több is), s egyeseknél virágok vagy koszorúk is vannak. S van egy terem, ahol nagy tévéképernyőn nézhető néhány személy Panteonban való elhelyezésének ünnepe, nagy tömeggel, szónoklatokkal, rengeteg francia zászlóval – egész jól rimel az egész a politikai újratemetésekre, amikről épp indulásom előtt hallgattam néhány vendégelőadást az egyetemen. Érdekes, de megdöbbentő, ahogy a vallásos szimbólumok áthelyeződnek egy nemzeti környezetbe, az ún. civil vallás jelképei lesznek.

Kedden volt az eddigi legszebb élményem. Óráim után, délután sétálgattam kicsit, s el akartam menni megnézni a Louvre-ot és az Orsay múzeumot, hogy vajon mikor van ingyenes látogatási lehetőség, utána

meg a metró felé mentemben átmentem a Szajna egyik hídján. Nagyon gyönyörű volt onnan a látkép, nem is annyira a mindkét irányban látszó épületek meg a víz, hanem az ég: tele volt fehér és szürke, gyorsan mozgó felhőkkel, majd rövideken a lemenőben levő nap átsütött az egyik vékonyabb felhőrétegen, megvilágítva helyenként az épületeket, a vizet meg a felhőket. Nagyon érdekes volt, ahogy az épületek egy részét megvilágította, mellette meg a többi rész árnyékban maradt, s mindez a gyors felhőátvonulás miatt percről percre változott. Csak álltam és gyönyörködtem, s a végén még a nappal ellentétes oldalon egy kis szivárványkezdemény is látszott (épp csak az ív eleje, de az nagyon szépen, több percig is – pedig eső nem volt egyáltalán előtte). Addig néztem, hogy a végén a Concorde téren csak épp átfutottam, hogy elérhesek még az esti misére Saint Germainbe.

Szerdán is nagyon jó volt, délután, az óráim után találkoztam két lánnyal, akik egy katolikus közösség tagjaiként éltek valamennyit Romániában, így tudnak románul (a Pont Inima közösségből, Marthán keresztül ismertem meg őket). (Így most már azt is tudom, miért jó románul tudni.) Kicsit vicces volt, ahogy a megbeszélt találkozóhelyen vagy 5 percig nézegettük egymást, míg végül Mathilde megszólított (merthogy nem ismertük még élőben egymást). Sétáltunk egyet a Szajna-parton, megnéztük a Notre Dame-ot (pont jó volt, mert még úgysem voltam eddig), mutattak egy-két dolgot, majd találkoztunk még két francia lánnyal, s beültünk egy kicsit egy kávézóba. Itt én is megkóstoltam a mousse au chocolat-t. Jó volt kicsit nagyjából velem egykorúakkal lenni, beszélgetni, s remélem, fogunk még találkozni. Mathilde meghívott a közösségükbe is, valamikor meg fogom őket látogatni, s lehet nagyhétre is lesz valami programjuk. A másik lány, Marguerite még diák, a Sorbonne-ra jár, ő is megadta a számát, hogy hívjam bármikor, amikor akarom, ő általában ráér. Fél 11 körül lehetett, mire hazaértem, mondta is a néni, hogy már kicsit kezdett aggódni, de örült, hogy fiatalokkal találkoztam, mondta is, hogy fél, nem vagyok-e itt igen elszigetelve (nagyon aranyos, elég jól látja a dolgokat ☺).

Kántor Emese

Francesco testvér nyomán

– híres ferences harmadrendiek –

Sienai Boldog Péter (kb. 1220–1289)

Szent Ferenchez hasonlóan ifjúkorában nagyvilági életet élt, szeretett szépen öltözködni, mulatozni, de ezeket az ifjúkori tévelygéseit később nagyon megbánta. Megtérését valószínűleg Szent Ferenc hatásának tudhatjuk be, talán egy szentbeszédnek, ami Szent Ferencnek a megfeszített Krisztus iránti áhítatáról szólt, s mély hatást tett Péterre. Ettől kezdve leginkább Szent Ferenc templomát látogatta, s feleségével együtt belépett a harmadrendiek közé, akiket akkoriban „bűnbánó testvérek”-nek neveztek.

Fésűs Péternek is nevezik, mivel késő öregkoráig fésűkészítéssel és -árúsítással foglalkozott. Közben – talán hogy ifjúkori bőbeszédűségért vezekeljen – szorgalmasan gyakorolta a hallgatás erényét. A piacon, amikor valaki a fésű árát kérdezte, ő egy szóval

megmondta, utána szájára tette ujját, többet nem szólt.

Látogatta a templomokat, kórházakat is, felesége halála után pedig minden vagyonát pénzzé tette, és kiosztotta a szegények között. Sokat imádkozott, gyakran zarándokolt, s állandó önmegtagadásokkal vezekelt. Lassanként a szentség híre kezdett terjedni körülötte, így a ferences kolostorban egy cellát adtak neki.

Itt Szent Ferencnek és más szenteknek jelenéseiben részesült. A legenda szerint egyszer például felírta egy lapra ifjúkori „bűneit”, és a város szélén álló Szent Ferenc fájánál siratta azokat. Ekkor angyal vigasztalta meg, s biztosította, hogy a Krisztus szeretetéért ontott könnyei miatt Isten megbocsátotta minden bűnét. Máskor állítólag imádság közben egyesek látták fényleni arcát.

Csodák is fűződnek nevéhez (pl. belelátott az emberek szívébe, megmondta a jövőt, a kereszt jelével megszabadított a fejfájástól egy sienai polgárt, feltámaszott egy halott gyermeket), sőt nagy tekintélye volt a városi tanácsban is: fontos ügyekben nem hoztak addig döntést, amíg ki nem kérték véleményét.

Néha maguk a szerzetesek is tanácsát kérték. Egyszer például egy szerzetes azt kérdezte tőle, mit tegyen, hogy az ima ne váljon unalmassá. Ő meg azt felelte, hogy ki kell tartani az imában ilyen esetben is, mert sokszor több hasznunk van a várakozásból, mintha a kért kegyelmet mindjárt megkapnánk.

Halála után a Szent Ferenc templomban temették el; sírját, melynél csodák történtek, a város lakói nagy tiszteletben részesítették. Amikor II. Piusz 1460 táján Sienában járt, a sienai bazilikában Péter életszentségét magasztalta, de hivatalosan csak VII. Piusz avatta boldoggá 1802-ben. Emléknapja december 11-én van.

Forrás:

KOVÁCS Kalliszt OFM: *Ferences szentek és boldogok az év minden napjára*.
Sümegei Ferences Rendház, 2002, 346–347.

Kántor Emese

Lelki horoszkóp:

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Kos (március 21.–április 20.):

„Lehet, hogy most nem igazán érzed magad bátornak vagy reményteljesnek, de ez nem jelenti azt, hogy ezek a dolgok nincsenek ott benned, arra várva, hogy kinyisd a csapot. Még ha ma nem is érzed magad erősnek, erőt meríthetsz Belőle, aki erős. Nézz szembe a krízissel. Találd meg benne Istent.” (Bob Gass)

Bika (április 21.–május 20.):

„Az Istennel való barátság kulcsa nem az, hogy változtatsz azon, amit cselekszel, hanem, hogy azon változtatsz, ahogy viszonyulsz a tetteidhez. Amit általában magadért teszel, most elkezdted Istenért tenni, akár eszel, fürdesz, pihensz vagy kiviszed a szemetet!” (a Feltámadásról nevezett Lőrinc testvér)

Ikrek (május 21.–június 21.)

„Minden »emberileg egyszerűen lehetetlen« azért lett Isten erejével lehetséges, hogy hasonló esetekben már tudd, mitévő légy: bátran bízzál, nyugodtan várj, mint atyád vidám gyermeke. Örülj: Isten feltételezi rólad, hogy a hegyeket is átugrod.” (Johannes Rosche)

Rák (június 22.–július 22.):

„Megmaradni Isten szeretetében. Olyan ez a szeretet, mint egy lakás, mint egy otthon. A méhkaptár jutott eszembe. Az anyának sajátos illata átjárja az egész kaptárt és minden ott lakó méhet. Magukkal viszik, amerre repülnek, és erről az illatról ismerik fel egymást.

Isten szeretetének illata jár át, erről lehet felismerni minket is, bármit teszünk, bárhol vagyunk. Szent Ágoston szavai illenek ide: szeress, és tégy, amit akarsz. Ha hallgatsz, szeretetből hallgatsz, ha intesz, szeretetből teszed, ha megbocsátasz, szeretetből bocsátasz meg.” (Leó testvér)

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Azt mondod: szeretnék közelebbi kapcsolatot Istennel, de annyira elfoglalt vagyok! Az igazság az, hogy annyira vagy közel Istenhez, amennyire vágyasz rá, és amennyire fegyelmezed magad arra, hogy vele légy! Az Istennel való barátságnak szenvedélyeddé kell válnia. Szándékosan keresned kell.” (Bob Gass)

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Mielőtt felfortyannál, tégy valakivel egy kis jót! Igen, mielőtt a rosszat megtennéd, tégy valami jót. Ha tovább is előnt az indulat, nézz tükörbe, figyeld magadat, vajon rokonszenvesnek találod-e viselkedésedet? Ha rájössz, hogy milyen kiállhatatlan lehetsz mások számára, bosszúságod magától elpárolog.” (Johannes Rosche)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„A mi életünkben is van egy pont, ahol kapcsolódunk Jézushoz. Itt áramlik felénk az éltető nedű. Ez a pont a szívünk, persze, nem a hús szívünket értjük ez alatt, hanem személyiségünk központját. Ha nem tudatosítom ezt a hovatarozásomat, könnyen olyan döntéseket hozok, amelyek gyengítik ezt a kapcsolatot, akár el is szakítanak tőle, még ha külsőleg ez nem is látszik. Nélkülem semmit sem tehetek – mondja Jézus. Amit nélküle próbálunk tenni, arról végül be fog bizonyosodni, hogy nem volt semmi értelme, fölöslegesen pazaroltuk az időnket és erőnket.” (Leó testvér)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Amikor azon a területen dolgozol, amit Isten választott számodra, akkor áldásokat fogsz nyerni. Nem, nem fogsz mentesülni a megpróbáltatásoktól, de sikeres leszel abban, amire elhívást kaptál.” (Bob Gass)

Nyilas (november 22.–december 21.):

„A lelkész nem önmagát hívta el, Isten hívta el őt. Tehát, mielőtt bírálnád, kérdezd meg magadtól: »Imádkoztam érte?« Mielőtt ítéletet hirdetnél, kérdezd meg magadtól: »Lehet, hogy Isten olyan módokon formálja és kezeli őt, melyeket én nem ismerek?«” (Bob Gass)

Bak (december 22.–január 19.):

„A görögöknek Plútó volt a békesség istene, de egyben a pénz istene is. Mert a görögök úgy vélték, akinek elég pénze van, annak elég békessége is van. A rómaiaknak Pax volt a békesség istennőjük, de a győzelem istennője is. Tehát ahol a római Pax uralkodott, az a békesség egyben a legyőzöttek jajkiáltása és a temetők síri csendje is volt. Jézus békessége nem a pénzemberek békessége, de nem is az erős győztesek békessége. Jézus békessége a körülményektől független békesség. A bennünk lakó Szentléke békessége. Ami nem zavartalan, és nem megzavarhatatlan.” (Artúr testvér)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„A mindennapi életben derül ki, hogy mennyire szeretjük Istent. Jézus nem látogatóba akar jönni hozzánk. Nem ellenőrizni akarja az életvitelünket, és esetleg büntetéseket kiszabni, hanem hozzánk költözni, nálunk lakni. S ez nem egyszerű dolog, mert akkor beleszól minden apró dologba. Nem birtokolhatom Istent, de mindig megkérdezhetem, hogy az egyes helyzetekben mit kell tennem. Bizonyára egy-két dologban másként döntök, ha tudom, hogy az Úr vár rám, és várja, hogy elmeséljem, mi tettem a mai napon.” (Leó testvér)

Halak (február 19.–március 20.):

„Aki azt mondja: »Nem tudok imádkozni«, nem őszinte. Sohasem vagy olyan elesett, hogy ajkadat ne tudnád kinyitni egy másodpercre, szemedet ne tudnád kinyitni egy pillanatra... Imádságodra akkor lesz a legnagyobb szükség, amikor nem tudsz többé imádkozni.” (Johannes Rosche)

Léonie

Hajnali csend

– folytatásos regény –

XXVIII. fejezet

Az erdő hirtelen némasága, az égő fa melege és a földön fekvő lány látványa hamar talpra állította Pault. Semmit sem érzett, sem félelmet, sem fáradságot, tompán kongott a lelke, mintha valahonnan messziről tért volna vissza. Először csak a gondolatok kavarogtak benne, vajon a villámcsapás terítette-e le a miniszter lányát vagy a hirtelen sokk. Közelebb lépett, és a tűz fényénél úgy tűnt, hogy a test ép, ráadásul vizes. Márpedig a villámsújtotta ember Paul tudása szerint meg szokott feketedni. Egy pillanat töredékéig tétovázott, hogy megérintse-e, aztán a keze után nyúlt. A fehér, vékony kéz langyos volt. Paul lelkébe most kezdtek visszatérni az emberi érzések. Megkönnyebbült. De mit csináljon vele? Megpróbálta megmozgatni a fejét, de az engedelmesen, mint az alvó gyerek, arra dőlt, amerre a gravitáció húzta. Paul visszaemlékezett arra a hajnalra, amikor ezt a lányt először látta ilyen állapotban. Most vizes volt a haja, az arca ugyanolyan színtelen, de az arc ugyanaz maradt, az az arc, amiben titkot látott maga számára. De most mit tegyen? Egyedül van, egy sötét erdőben, talán gyilkosok vannak a nyomukban, és ez a lány nem akar felébredni! Pault megremegtette a hideg és az ébredő félelem a lelkében. Úgy döntött, közelebb húzza a lányt a tűzhöz, hátha a meleg hatására felébred. A test meglepően nehéz volt, talán mert a sok ruha felszívta a vizet. Paul megpróbált rendes tüzet rakni, de a vizes fa nem akart meggyulladni. Gyors elhatározással elindult a sűrű felé, hogy összeszedjen valami szárazabb

tűzrevalót. Fa helyett azonban egy aprócska fakunyhó bújt meg a sűrűben. Elhanyagoltnak tűnt, amennyire a sötétben meg lehetett állapítani. Paul az isteni gondviselésre gondolt, és gyorsan belesett a kis házikóba. A fáklya fénye egy pokróccal letakart rőzsekötegre esett.

Visszaszaladt a lányhoz, aki még mindig ott feküdt, ahol hagyta. Paul aggódva vette észre, hogy egyre hidegebb a keze. Arra gondolt, hogy meg kéne szabadítania a vizes ruhák egy részétől. Fogalma sem volt, mennyi darabból áll egy koreai női ruha. Aztán elszégyellte magát, hogyan is tehetne ő ilyesmit férfi, pap léte?? Ahogy volt, felemelte a lányt, és elvitte a házig. Ott letette, fáklyát dobott a rőzsekötegre meg néhány összeszedett fadarabra, és közelebb húzta a lányt. A pokrócot is rárakta, és rázogatni kezdte. Szép, nagy, tányérnyi telihold bújt elő, mintha leskelődni akarna.

Sun atya még azelőtt eltűnt, mielőtt Girard atya mozgósította volna a missziót. Úgy gondolta, nem volt más választása, minthogy mindent elmondjon azoknak, akik megkínózták, és mindenhová fenyegetve követték. Apatikus reménytelenébe süllyedt, mióta halállal fenyegették meg a családját is. Ha imádkozott, azt kérte, múljon el tőle ez az iszonyú pohár. Szörnyű teher volt számára mindent tudni a misszió dolgairól, és mégis mindent elárulni. Ennél már csak a társai bizalma volt szörnyűbb.

Gondolt ő már sokszor arra, hogy elveszi a saját életét, de nem merte, részben a családjá, részben az Istentől való félelme miatt. De most döntött, és miután megismételte Júdás cselekedetét, határozott léptekkel elindult vissza a misszió felé. Ő maga fog az ellenséggel szembenézni, és életét adja a misszió védelmében. Úgy gondolta, elég hamar visszaér. A késő délutáni órában az utca meglepően néptelen volt, az ablaktalan házak mintha félve néztek volna vissza rá, amint elhaladt. Csodálkozva tapasztalta, hogy a misszió kapuja tárva-nyitva áll... Az elhagyatottság és üresség kongó magánya hullott rá, mint ahogy vízcsepp szokott hirtelen az ember fejére hullani. Mintha senki sem lakott volna benne. Talán elmentek, vélte a pap, de benne egy hang nem ezt súgta. Az udvaron mindenütt emberek nyomai látszottak, nemcsak lábnyomok, hanem széttört ablakok, kidobált könyvek és letaposott virágok árulkodó szomorúsága. De a lakrészekben senki sem volt, sem a papok, sem a nővérek, sem a gyermekek. Némelyek érintetlenek voltak, ahogyan a lakójuk hagyta őket.

Girard atya szobája a kápolna mellett volt. Tudta, hogy oda kell mennie, mintha egy hang szólította volna. Hiszen ő maga mondta el, hogy

hol tartja Girard atya a misszió iratait. Sokszor ment ő már ebbe az irányba tétovázó, rogyadozó léptekkel, mint bűnös a gyóntatószék felé. Mégis, minden alkalommal megtorpant az ajtóban, és gyáva léptekkel osont el mellette, nehogy meghallja az öreg. De most úgy ment, mint gyilkos a tett színhelyéhez.

A kápolna előtti üvegablakba szinte megbotlott a tekintete. Egy hórihorgas, sovány alakot látott a tükörfelületen, aki lopva oson, mint egy macska, nehogy elriassa az egeret... A kápolna ajtaja tárva-nyitva várta, mintha csak Jézus hívta volna. Lábai engedelmesen a kápolnába léptek. Sun atya azt hitte, Jézus ül a padra borulva. De akkor csak a halott Jézus lett volna, mert ez az alak élettelennek tűnt, és Girard atya fizikai tulajdonságait viselte.

Myeon Hwa hirtelen és tiszta öntudattal arra ébredt, hogy valaki viszi valahová. Sötétség meredt szemébe, nem tudta felismerni az arcot, aki nem vette észre az ő ébredését, mert az utat figyelte. Teste, mint a hervadt virág erőtlenül és tehetetlenül hevert saját maga előtt. Kiáltani akart, tiltakozni, de csak egy rekedt hangféle jött ki a torkán, amit alighanem elfújta a szél, mert ebben a percben letették a földre, és fény tört elő. Egy fellobbanó tűzecske lángja, ami megmutatta Paul arcát. Myeon Hwa pár percig csendesen figyelte a tanácstalan papot, és ha a rettenetes hideg, ami vizes ruháin keresztül csontig hatolt benne, nem kényszeríti rá, talán meg se szólal.

– Fázom... – hangja inkább sóhajtásként csengett. Paul arca felderült. Odalépett, és kezét nyújtotta, hogy felsegítse. Aztán tanácstalanul nézett körül, hogy mivel segíthetne a lánynak, de a tűz kicsike volt, és saját maga is igen fázott. Talán bemehetnének a konyhába, legalább a feltámadó szél ellen védené őket. Tűzet égetni úgysem tanácsos a gyilkosok miatt.

– Hová lettek? – kérdezte a lány elkomorulva, miután valamennyire összeszedte magát, és felült a tűz mellett.

– Nyomunkat veszítették, azt hiszem... vagy a vihar segített bennünket. Tudod, én hiszem azt, hogy az én Istenem segített nekünk. Mert még terveik vannak az életünkkel – jelentette ki Paul büszkén.

Myeon Hwa elnevette magát, mert Mi Ri-re gondolt.

– Ezt már mondta nekem valaki... De mi van, ha utánunk jönnek? – válaszolta ismét elkomolyodva. Általában hamar magához tért a megrázkódtatásoktól, most is dolgozott a realitásérzéke. Paul alighanem csodálkozva kereshette rajta a villámcsapás hatásait.

– Olttuk el a tüzet, menjünk be a házikóba. Talán rejtve maradunk.

A tüzet azonban nagyon nehéz volt eloltani, mert mindketten vacogtak. A lány valami alsóruhafélét szárogatott eredménytelenül. Az üldözők rémképe azonban meggyőzte őket. A konyhába inkább valamiféle tároló helyiség lehetett, mert alig fért el benne két ember. Ahogy behúzták az ajtaját maguk mögött, félelemmel és hideggel teljes fekete éjszaka borult rájuk. Myeon Hwa a kis pokrócba burkolva figyelte az éj csendjét, mert mindketten hallgatagságba vonultak. A szüleire gondolt, és erre a lány számára éppen nem ajánlott helyzetre. Remélhetőleg reggelre kikeverednek az erdőből. Később aztán elviselhetetlenné fajult a nyirkos hideg. De nem volt, kitől segítséget reméljen.

Paul ólmos fáradtságot érzett, de lelke zaklatott volt, részben a benne lappangó félelem miatt, részben az ijedtség miatt. Fura módon Luther Márton története jutott eszébe a villámcsapásról. Ő azt ígérte, hogy szerzetes lesz, ha megmenekül. Paul nem ígért semmit, de vajon miféle fordulat jöhet ezzel az eseménnyel? Megmenekül-e, és ha igen, mitől? A gyilkosoktól vagy valami nagyobb veszélytől, aminek a szelét már a feje fölött érezte, de nem tudta megnevezni? Vajon miért és kit üldöztek az álarcos gyilkosok? És miért kellett ő mindenáron elkísérje ezt a lányt?

Az idő lassan csordogált, de álom nem jött a szemükre. Csak lapultak a sötétben, ki-ki a maga ördögével viaskodva. Az éj egyre hidegebbre váltott, s a konyhába deszkafalai között enyhén járt a levegő. Paul szinte érezte a lány remegését, aki a konyhába másik sarkát választotta. Aztán mintha valami sugallat lökte volna, szépen feltápáskodott, és odaült egészen közel hozzá. Myeon Hwa sötétben is kérdően csillogó sötét szeméire csak ennyit mondott halkán és határozottan.

– Ne félj tőlem...

Aztán ahogy karjával átkarolta és saját magához közelebb húzta, érezte, hogy a lány megértette az üzenetet, és nem tiltakozott. A hideg ellen csak egymás közelsége segíthetett. Az óra ketyegése nem lehetett volna hangosabb, mint saját szívük riadt dobogása.

A korai hajnal még ébren találta Pault. A lány azonban békésen szunnyadt, fejét a vállára hajtva. Paul nem vette észre, mikor aludt el, imádkozni próbált, saját lelkének furcsa zörejei miatt.

Mintha melegebb lett volna...

– folytatjuk –

Léonie

A méhecske tánca

Amikor visszatért a kaptárba, sötétség volt. Emlékeiben érezte még a virágmező illatát és a nap fényét. Soha nem tapasztalt ilyen gyönyörűséget. Ezelőtt, ha kinn járt a kaptárból, az idő borús volt, s csak nagy fáradtság árán tudott egy kevéske nektárt összegyűjteni. Most idegen tájra repült, s kíváncsiságát és bátorságát egy gyönyörű virágmező jutalmazta. Böven volt nektár és virágpórá. Szinte megrészegett a nektár ízétől, s megvakult a ragyogó napsütéstől. Visszatért hát a kaptárba, hogy nagy felfedezését elmondja a társainak. A kaptár belső falára repült, s táncolni kezdett.

Amikor még kis lárva volt, meséltek neki a táncoló méhekről. Néhány nővére hozzá hasonló felfedezést tehetett, s táncolva adta tudtukra, hogy merre található a gyönyörű virágmezőket. Ő akkor még nem tudott repülni, ezért nem tudta leellenőrizni, hogy igazat táncoltak-e a nővérei. A méhek táncát sem látta soha, hiszen lárvaként egy kis lépsejtben élt.

Most viszont, mivel találkozott az illatozó virágmezővel és a ragyogó napsütéssel, érezte, megszakad, ha nem vezetheti el nővéreit oda, ahol ő járt. Abban reménykedett, hogy lényébe van írva, hogyan táncoljon, ha el akarja mondani nővéreinek, hogy mit látott. Elindult hát a kaptár falán. Egész testében remegett a gyönyörűségtől, amelyet tapasztalt, s amelyet nem tudott zümmögésbe önteni. Egy hosszú egyenes szakaszt tett meg potrohát rezegtetve, majd egy félkört írt le. Aztán újból az egyenes szakaszra tért, majd másik irányban tette meg a félkört. Kis nyolcasokat írt le a kaptár belső falára. Hamarosan méhek gyűltek köré, s elkezdtek figyelni őt. Egy kis idő múlva nővérei is járták az ő táncát. Egyre több és több méh utánozta őt.

A fiatalabbak kérdezgetni kezdték az idősebbeket a tánc értelméről. Azok elmagyarázták nekik, hogy a méhecske azért táncol, mert gyönyörű virágmezőt talált. A virágmező messze lehet, mert hosszú egyenes szakaszt tett meg a méhecske tánca közben. S mivel a függőleges szakaszon táncol ezért a virágmező a nap irányában van.

A fiatal méhecskék nem látták soha sem a napot, sem a virágmezőt. Tudták, hogy egyik nélkül sem lennének képesek élni, de félelem fogta el őket. Mi van, ha nincs ott semmi? Honnan tudná ez a méhecske ilyen pontosan elmondani nekik, hogy hova menjenek? S biztos, hogy látott

valamit, vagy csak kitalálta? Lehet, hogy mérgező növényből ivott nek-tárt, most összevissza rázza magát a kaptár falán, s nem is látott semmit.

A méhecske, látva nővérei bizonytalanságát, maga is elbizonytalanodott. Érzékeiben még mindig érezte a nap fényét, a virágmező illatát és a nektár ízét. Emlékeiben elevenen élt ez a különleges élmény. S mégis. A nővérei többen vannak. Mi van, ha nekik van igazuk?

De nem tudta abbahagyni a táncot. A napsütötte virágmező látványa annyira mélyen beleivódott lényébe, hogy nem tudott nem táncolni. Hirdetnie kellett, amit tapasztalt. Hisz a virágmező az élet forrása a méhecské számára. Olyan volt, mintha ő is örökre a virágmezőhöz tartozna, mintha most is ott lenne, mintha most is sütné rá a nap, és elbódítaná a virágillat és a nektár íze. Megállás nélkül járta tovább a rezgőtáncot.

Szerencsére akadt néhány idősebb méhecske, aki nem késlekedett, hanem amint megtanulta a táncot, kirepült a kaptárból. Egyre többen követték a példájukat. A szükség is kényszerítette őket, mert hosszú ideje már rossz volt az időjárás, és lassan kezdtek elfogyni a tartalékaik. A kis méh csak táncolt és táncolt. Ahogy a nap egyre előbbre haladt, a táncában leírt nyolcas tengelye egyre inkább elferdült. Ezzel jelezte, hogy merre repüljenek a nővérei a naphoz képest.

Nemsokára a legbátrabb méhek nektárral és virággal megrakottan tértek vissza. Nővéreik követték őket. Egyre többen és többen tanulták meg a méhecske táncát, és repültek ki a virágmezőre, s tértek haza életet adó táplálékkal.

A méhecske pedig örvendett, hogy mert bátor lenni. Mert kirepülni, virágmezőt keresni, mert hazatérni, merte engedni, hogy lényéből törjön elő a tánc, amellyel megmutathatta nővéreinek, merre található az életet adó nektárt termelő virágmező.

Nagy Lilla

Viccek

Két munkaruhába öltözött férfi egymás mögött magasba tartott kézzel megy az úton. Odalép egy harmadik fickó:

- Uraim, maguk meg miért mennek ilyen furcsán?
- Húha Józsi! A gerendát otthagytuk!

A pap és a buszsofőr egyszerre kopogtatnak a mennysorszárg kapuján. Kijön Szent Péter, röviden elbeszélget velük, majd beengedi a buszsofőrt. A pap fölháborodva kérdezi:

- És én? Engem, aki egész életemben Isten szavát hirdettem, nem engedsz be? Hogy lehet ez?
- Hát úgy, hogy amíg te prédikáltál, mindenki aludt. Bezzeg amíg a buszsofőr vezetett, addig mindenki imádkozott...

☺

A skót a déli sörözésnél kérdezi a barátjától:

- Mi az, nem voltál tegnap a templomban?
- Dehogynem!
- Akkor úgy látszik, nem vettek észre.
- Nem is csodálom. Én gyűjtöttem az adományokat.

☺

– Hogy figyelmeztetik a templomban a hívők a papot, ha meggyullad a ruhája?

- Atya ég!

☺

- Mért visel a maffiózó napszemüveget?
- ???
- Nehogy fény derüljön az igazságra!

☺

Két rendőr barkobázik:

- Férfi?
- Igen.
- Fekete haja van?
- Igen.
- Szemüveget hord?
- Igen.
- A munkatársam?
- Igen.
- Rákérdezhetek?
- Igen.
- Ki az?

☺

Pistike elkészíti az iskolából reggel. A barátja megkérdezi tőle:

- Te, miért késtél el ma reggel?
- Erre Pistike:
- Egy focimeccsről álmodtam, de hosszabbítás volt, és tovább kellett aludnom...

Szerkesztés: Ötvös Réka

Tördelés és korrektúra: Kántor Emese

E-mail címünk: kpoverello@yahoo.com